

[Aage Fogh.]

ville jeg i og for sig finde det rimeligt, om man nåede frem til en ordening, hvorefter alle, der er ansat i staten og kommunerne, altså de offentligt ansatte, havde fælles forhandlingsret.

Det, de ærede medlemmer fra venstre og de konservative går ind for i dag, er kun, at 700 chauffører, der hidtil har stået i Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse og derigen- nem har fået varetaget deres forhandlings- ret, nu skal kunne have deres egen fag- forening. Det er en menneskeret — bliver der sagt — og det må man gennemføre. Jeg tror, at det, der er den egentlige drivfjeder, er noget helt andet. Jeg tror, det i virkelig- heden er dette, at hvis disse chauffører fik deres egen forhandlingsret godkendt, hvad der kunne være rimeligt, fik de samtidig deres egen arbejdsløshedskasse. I den ar- bejdsløshedskasse ville der ikke være ret megen ledighed — det vil være, hvad man forsikringsmæssigt kalder gode liv. De kunne køre med en meget billig arbejdsløsheds- kasse, medens den kasse, de gik fra, arbejds- mændenes, er en af de „farligste“ med hensyn til ledighed og derfor dyreste, vi har.

Den udvikling er jeg ikke tilhænger af. Jeg er tilhænger af en reorganisation af vore arbejdsløshedskasser, men ikke på den måde, at vi får flere og flere kasser; vi skulle tvært- imod have færre. Om vi skal organisere det på den måde, at vi får industrifagkasser, eller man skulle finde en anden fremgangs- måde, skal jeg lade være usagt; men jeg har ved mange lejligheder gjort mig til talsmand for, at tiden er inde til, at man tager hele dette problem op til undersøgelse, og den er navnlig inde til det, hvis vi skulle være så heldige at kunne opretholde fuld beskæftig- else. Hvis vi kan opretholde nogenlunde fuld beskæftigelse, som vi har haft det i de senere år, er hele den organisationsform, vi i dag har i vore arbejdsløshedskasser, helt urimelig. Det, at man kører med 64 forskel- lige kasser og nu vil have flere, det er en urimelig ordening, der stiller krav om alt for megen administration, lige fra de lokale kon- torer ud over landet og op til kontorerne i toppen.

Når jeg ser, hvad vi beskæftiger os med i arbejdsnævnet, hvilke sager det er, der skal sendes ind, og som har kostet en kolossal

masse skriverier, så er det i virkeligheden sådan, at man tager sig til hovedet. Jeg kan nævne en enkelt sag. Den drejede sig om en 1700-1800 kr. Sagens fremstilling fyldte 19 tætskrevne foliosider, og der havde været ti politiafhøringer i den. Der var administret for mange flere penge, end hele sagen drejede sig om.

Man må kunne finde andre former. Der- for henstiller jeg også til den højtærede finansminister, eller hvilken minister det nu måtte vedrøre — jeg tror i virkeligheden, det er arbejdsministeren, min henstilling skal adresseres til — at tage problemet op til undersøgelse. Det system, vi har, har vistnok virket udmærket indtil nu, men jeg tror, vi er kommet dertil, at det vil være påkrævet at gennemføre virkelige ændringer. Og hvis det skulle være sådan — det håber jeg det er — at grunden til, at de to partier har stillet denne forespørgsel, er deres sag- lige interesse i at nå frem til en bedre ord- ning af hele problemet, kan de i høj grad regne med min tilslutning dertil. Men hvis det derimod kun er et spørgsmål om at drille den siddende regering og snakke lidt politik i forbindelse med fagforeningerne, har det ikke min interesse. Men en reorganisation eller ombygning af hele virksomheden her til gavn for samfundet og for arbejderne, den vil jeg meget gerne medvirke til.

Morten Lange: Når ikke mindre end 10 forespørgere fra venstre og det konservative folkeparti mener, det er vigtigt at få taget spørgsmålet om fagorganisationerne op til behandling, er jeg helt sikker på, at medlemmerne af de faglige organisationer her i landet med rette kan spørge sig selv, om de ikke har grund til at være bekymrede over den megen omsorg; den er sikkert i højeste grad uønsket. Man har da heller ikke set, at der var så forfærdelig meget kød på det ben, som det blev fremlagt — ikke andet, end at man vil prøve på at antaste en hel del af de rettigheder, som danske fagorgani- serede arbejdere synes er rimelige og natur- lige. Jeg synes ikke, at det, der har været nævnt og er blevet trukket frem som årsag til at stille forespørgslen, giver den nogen særlig fylde og kraft, og den temmelig vidt- strakte debat, man fører om principperne, ville formodentlig slet ikke kunne føres, hvis